

Sygn. akt V Ka 524/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 września 2013 r.

Sąd Okręgowy w Koszalinie V Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący – Sędzia: SO Marek Walentynowicz

Sędziowie: SO Grzegorz Polewiak (spr.)

SO Sławomir Przykucki

Protokolant: sekr. sąd. Jolanta Grosiak

przy udziale Prokuratora Prok. Okręg. Katarzyny Słodzińskiej

po rozpoznaniu w dniu 20 września 2013 r. sprawy

Z. W.

skazanego wyrokiem łącznym

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Koszalinie XIII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Sławnie

z dnia 20 maja 2013 r. sygn. akt XIII K 113/13

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną,
2. zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt V Ka 524/13

UZASADNIENIE

Z. W. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 10 maja 2001 roku w sprawie o sygnaturze II K 465/00 za czyny z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk popełnione w dniach: 27 lutego 1999 roku, 14 lipca 1999 roku i w połowie maja 1999 roku, na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 4 lat, zarządzonej do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 02 września 2005 roku o sygn. akt II Ko 170/04-II K 465/00, którą skazany ma wprowadzoną do odbycia w okresie od 24.07.2013 roku do 24.07.2014 roku, oraz na grzywnę 100 stawek dziennych po 20 zł, którą umorzono wobec przedawnienia wykonania w dniu 18 maja 2011 roku postanowieniem Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 14 maja 2012 roku sygn. akt II K 465/00,
2. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 16 maja 2001 roku w sprawie o sygnaturze II Ks 25/01, za czyny z art. 94 § 2 kks popełnione w dniach: 23.04.2000 r., 22.05.2000r. i 12.06.2000r. na karę grzywny 80 stawek dziennych po 25 zł,
3. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 07 listopada 2001 roku w sprawie o sygnaturze II Ks 43/01 za czyn z art. 94 § 2 kks popełniony w dniu 21.09.2000r. na karę grzywny 25 stawek dziennych po 20 zł,

4. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 21 stycznia 2004 roku w sprawie o sygnaturze II Ks 4/03 za czyn z art. 90 § 1 kks w zw. z art. 6 § 2 kks na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat i grzywnę 100 stawek dziennych po 30 zł,

5. Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 06 stycznia 2004 roku w sprawie o sygnaturze III K 288/03 za czyn z art. 284 § 2 kk popełniony w lutym 1993 roku na karę grzywny w wysokości 810 stawek dziennych, przyjmując jedną stawkę dzienną za równoważną kwocie 20 złotych,

6. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 05 stycznia 2005 roku w sprawie o sygnaturze II K 59/04 za czyn z art. 300 § 2 kk popełniony w styczniu 2000 roku, na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 4 lat próby, zarządzonej następnie do wykonania postanowieniem Sądu Rejonowego w Sosnowcu z dnia 09 maja 2006 roku p sygn. X Ko 1525/05-II K 59/04, którą skazany ma wprowadzoną do odbycia w okresie od 24.07.2014 roku do 24.01.2016 roku, oraz na grzywnę 50 stawek dziennych po 10 zł, którą umorzono postanowieniem Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 26 marca 2008 roku sygn. II Ko 106/08-II K 59/04,

7. Sądu Rejonowego w Sławnie z dnia 19 stycznia 2005 roku w sprawie o sygnaturze II K 397/03 za czyny z art. 286 § 1 kk popełnione w styczniu 1999 roku, w dniu 22 marca 1999 roku, w marcu 1999 roku, w dniu 17 maja 1999 roku na karę roku pozbawienia wolności, którą skazany ma wprowadzoną do odbycia w okresie od 20.10.2012 roku do 24.07.2013 roku oraz grzywnę 50 stawek dziennych po 20 zł.

Sąd Rejonowy w Koszalinie XIII Zamiejscowy Wydział Karny w Sławnie wyrokiem łącznym z dnia 20 maja 2013 roku w sprawie XIII K 113/13:

I. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego Z. W. wskazanymi wyrokami: w pkt 1 Sądu Rejonowego w Rudzie Śląskiej z dnia 10 maja 2001 roku w sprawie o sygn. II K 465/00, w pkt 6 Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 05 stycznia 2005 roku w sprawie o sygnaturze II K 59/04 i w pkt 4 Sądu Rejonowego w Sławnie z dnia 19 stycznia 2005 roku w sprawie o sygnaturze II K 397/05 i w ich miejsce wymierzył skazanemu Z. W. łączną karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności,

II. w pozostałym zakresie jednostkowe wyroki wymienione w pkt I oskarżenia podlegają odrębnemu wykonaniu,

III. zaliczył skazanemu Z. W. na poczet orzeczonej w pkt I orzeczenia łącznej kary pozbawienia wolności okres kary już odbytej,

IV. na podstawie art. 572 kpk w zw. z art. 607e § 1 kpk umorzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego ze spraw wskazanych w pkt 2, 3, 4 i 5, tj. Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 16 maja 2001 roku w sprawie o sygnaturze II Ks 25/01, Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 07 listopada 2001 roku w sprawie o sygnaturze II Ks 43/01, Sądu Rejonowego w Lesznie z dnia 21 stycznia 2004 roku w sprawie o sygnaturze II Ks 4/03 oraz Sądu Rejonowego w Katowicach z dnia 06 stycznia 2004 roku w sprawie o sygnaturze III K 288/03,

V. zwolnił skazanego Z. W. od kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył powyższy wyrok w części, tj. w zakresie punktu I zaskarżonego wyroku.

Powyższemu orzeczeniu zarzucił:

I. obrazę prawa materialnego, art. 85 kk, poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie, polegające na przyjęciu jako głównych kryteriów wymiaru kary łącznej okoliczności takich jak stopień społecznej szkodliwości i motywację sprawcy, które to okoliczności były brane pod uwagę poprzez Sądy ad meriti przy wymierzaniu kar jednostkowych, zamiast istotnych dla wymiaru kary łącznej okoliczności;

II. rażąco niewspółmierność orzeczonej wyrokiem łącznym z dnia 20 maja 2013 roku wobec skazanego Z. W. kary łącznej w wymiarze 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W oparciu o powyższe zarzuty, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie jego punktu I i orzeczenie łagodniejszej kary łącznej przy zastosowaniu pełnej absorpcji

ewentualnie

wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Koszalinie, XIII Zam. Wydziałowi Karnemu w Sławnie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy skazanego jest bezzasadna w stopniu oczywistym.

W pierwszej kolejności zauważyć należy, że jakkolwiek obrońca skazanego podniósł w apelacji dwa zarzuty, tj. obrazy prawa materialnego i rażąco niewspółmierności kary, to w istocie oba zarzuty sprowadzają się do kwestionowania wysokości orzeczonej kary łącznej. Zarzut obrazy art. 85 kk jest bezzasadny i o tyle niezrozumiały, że Sąd I instancji wydał wyrok łączny obejmujący kary orzeczone tymi wyrokami, których połączenia domagał się obrońca skazanego. Wprawdzie skarżący upatruje obrazy wymienionego przepisu w tym, że Sąd Rejonowy jako główne kryteria wymiaru kary łącznej uznał stopień społecznej szkodliwości czynów i motywację sprawcy, podczas gdy okoliczności te nie powinny mieć znaczenia przy wymiarze tej kary, ale po pierwsze art. 85 kk nie określa tych kryteriów, a po drugie argument ten, jako zmierzający do złagodzenia orzeczonej kary łącznej, powinien być powołany w ramach zarzutu rażąco niewspółmierności.

Powyższe powoduje, że Sąd odwoławczy może odnieść się wspólnie do obu zarzutów apelacji. Podkreślenia zatem wymaga, że jakkolwiek rację ma skarżący, że w zasadzie przy wymiarze kary łącznej nie bierze się pod uwagę tych okoliczności, które miały wpływ na wymiar kar jednostkowych, to jednak nie bez znaczenia jest to, że kara łączna ma stanowić dla skazanego odpowiednią dolegliwość za wszystkie przestępstwa pozostające w zbiegu. W orzecznictwie uznaje się zatem, że zarówno zastosowanie zasady pełnej absorpcji, jak i zasady kumulacji, to rozwiązania skrajne, które powinny być stosowane zupełnie wyjątkowo. Z reguły, uwzględniając oczywiście łączność przedmiotową, podmiotową czy czasową przestępstw pozostających w zbiegu, powinny być stosowane rozwiązania pośrednie (zasada asperacji). Przede wszystkim istotne jednak jest, że orzeczona kara musi uwzględniać stopień społecznej szkodliwości płynący z faktu popełnienia wszystkich przestępstw pozostających w zbiegu. Odnosząc to do realiów niniejszej sprawy zauważyć należy, że Sąd I instancji orzekł karę łączną uwzględniając w identycznym stopniu zasadę absorpcji, jak i zasadę kumulacji, bowiem wymierzył skazanemu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, podczas gdy najwyższa z kar jednostkowych to rok i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a ich suma to 3 lata i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Kara łączna orzeczona przez Sąd Rejonowy nie może zatem zostać uznana za rażąco surową. Przypomnieć bowiem w tym miejscu należy, że rażąca niewspółmierność kary zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie okoliczności, które powinny mieć wpływ na wymiar kary, można byłoby zasadnie uznać, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd I instancji, a karą jaką należałoby wymierzyć w wyniku właściwego uwzględnienia tych okoliczności. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby uznać za rażąco niewspółmierną, a więc niewspółmierną w stopniu niedającym się zaakceptować i będącą przez to- również w odczuciu społecznym- karą niesprawiedliwą.

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie sposób uznać, żeby wymierzona skazanemu kara za wszystkie pozostające w zbiegu przestępstwa była surowa i to w stopniu rażącym, a tylko ta przesłanka dawałaby Sądowi odwoławczemu prawo do ingerencji w orzeczenie Sądu I instancji. Wbrew bowiem twierdzeniu apelującego, między przestępstwami nie zachodzi ścisły związek przedmiotowy, nie jest bowiem identyczna nawet kwalifikacja prawna wszystkich czynów. Nie zachodzi również ścisły związek czasowy między przestępstwami, które popełnione były w okresie praktycznie

całego 1999 roku oraz w 2000 roku. Odnosnie natomiast społecznej szkodliwości poszczególnych przestępstw, to zauważyć należy, że Sąd Rejonowy napisał o tym w kontekście stwierdzenia o braku podstaw do zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji. Wiąże się to z wyrażanym w orzecznictwie poglądem, że zastosowanie tej zasady może być wyjątkowo uzasadnione tym, że jedno z przestępstw pozostających w zbiegu cechuje się zdecydowanie większym stopniem społecznej szkodliwości, co poskutkowało wysoką karą, zaś pozostałe przestępstwa miały charakter drobny, a wymierzono za nie kary w znacznie niższym wymiarze.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do uwzględnienia apelacji obrońcy skazanego.

Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd Okręgowy zwolnił skazanego od obowiązku uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, uznając, że ze względu na brak majątku w Polsce oraz z uwagi na odbywanie kary pozbawienia wolności nie będzie on w stanie tych kosztów zapłacić.